

USNESENÍ

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Lenky Bursíkové a soudců Kryštofa Horna a Jana Peroutky ve věci

žalobce: **B. V.**
bytem X

proti
žalovanému: **Vrchní státní zastupitelství v Praze**
sídlem nám. Hrdinů 1300, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 26. 4. 2024, č. j. SIN 204/2024-10,
č. j. SIN 205/2024-10

takto:

- I. Žaloba se odmítá.**
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

- Žalobce podal ke Krajskému státnímu zastupitelství v Praze (dále jen „povinný subjekt“) žádost podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ze dne 26. 1. 2024.
- Povinný subjekt přípisem ze dne 28. 2. 2024, č. j. SIN 7/2024-32, žalobcovu žádost částečně odložil a částečně žalobci požadované informace poskytl. Proti tomuto postupu podal žalobce podání označené jako námítka (ty žalovaný vyhodnotil jako stížnost podle § 16a zákona o svobodném přístupu k informacím), na jejichž základě povinný subjekt žalobce vyzval k upřesnění obsahu podání (jaké informace požaduje poskytnout). K tomu žalobce srozumitelně uvedl pouze to, že požaduje seznam státních zástupců povinného subjektu. K tomu však žalovaný v napadeném rozhodnutí ze dne 26. 4. 2024, č. j. SIN 204/2024-10, uvedl, že žalobce tuto informaci ve své žádosti ze dne 26. 1. 2024 nepožadoval, čímž její rozsah překročil. Svoji stížnost tedy žalobce řádně neupřesnil, a nelze ji proto shledat v převážné části za důvodnou. Výrokem II. tohoto rozhodnutí tak žalovaný postup povinného subjektu podle § 16a odst. 6 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím potvrdil. Výrokem I. tohoto rozhodnutí žalovaný přikázal, aby povinný subjekt vyřídil žalobcův dostatečně srozumitelně vymezený požadavek na poskytnutí informace, kdo ze státních zástupců přidělených k povinnému subjektu byl členem či kandidátem Komunistické strany Československa. K tomu žalovaný odkázal na relevantní judikaturu NSS a Ústavního soudu.

3. Povinný subjekt dále vydal též rozhodnutí ze dne 29. 2. 2024, č. j. SIN 9/2024-5, jímž podle § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím další část žalobcovy žádosti ze dne 26. 1. 2024 odmítl, jelikož žalobce požadoval vyjádření názoru či stanoviska týkající se žalobce, právních předpisů, Charty 77 a usnesení Vlády ČR. Téhož dne vydal povinný subjekt výzvu k upřesnění zbývajících částí žalobcovy žádosti, již však žalobce řádně nevyhověl, a proto povinný subjekt rozhodnutím ze dne 10. 4. 2024, č. j. SIN 9/2024-18, žalobcovu žádost ve zbývajícím rozsahu podle § 14 odst. 5 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím odmítl s odůvodněním, že žalobce vady své žádosti nenapravil. Napadeným rozhodnutím ze dne 26. 4. 2024, č. j. SIN 205/2024-10, žalovaný obě žalobcova odvolání proti těmto rozhodnutím zamítl a tato rozhodnutí potvrdil. V jeho odůvodnění žalovaný poukázal na to, že žalobce žádosti o informace opakovaně nevyužívá k účelu předvídanému zákonodárcem, ale dlouhodobě zneužívá k právem nedovoleným cílům, k neúčelnému a šikanóznímu zatěžování státního zastupitelství a k paralyzování jeho pracovní kapacity. Podle žalovaného je nepochybné, že dlouhodobý žalobcův postup nevede k realizaci jeho hmotného práva na informace, ale jen ke zbytečnému zatěžování soustavy státního zastupitelství, k čemuž odkázal na další jiná řízení, v nichž tak žalobce již dříve činil (např. sp. zn. SIN 215/2022 a SIN 216/2022). V nich byl žalobce též výslovně upozorněn i na možnost odmítnutí žádosti pro zneužití práva na svobodný přístup k informacím. Jak žalovaný žalobci již vysvětlil např. v řízení vedeném pod sp. zn. SIN 5/2024, podle zákona o svobodném přístupu k informacím nelze požadovat vysvětlení postupu povinného subjektu či jiných orgánů činných v trestním řízení v konkrétní věci. I v tomto případě se však žalobce jen pokouší získat informace o vyřízení jeho žádostí, což je nepřipustné (srov. rozsudek NSS ze dne 14. 1. 2015, č. j. 10 As 117/2014-64). Ve zbývajícím rozsahu žalobce ani tak nepožadoval poskytnutí informací, ale jen vyjadřoval svůj názor na postup orgánů činných v trestním řízení. Povinný subjekt proto vydal výzvu k upřesnění žádosti, avšak na ni žalobce adekvátně nereagoval.
4. Proti napadeným rozhodnutím brojí žalobce žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a domáhá se, aby je soud zrušil a uložil žalovanému, aby žalobci požadované informace poskytl. V žalobě uvedl, že žalovaný a povinný subjekt maří státní dozor a vyšetřování, čímž se podílí na žalobcově represi započaté již 13. 6. 2013, kdy povinný subjekt nevyřídil žalobcův požadavek na prošetření jednání tehdejší státní zástupkyně. Ignorují povinnosti uložené § 1 až 4 zákona č. 198/1993 Sb., o protiprávnosti komunistického režimu a o odporu proti němu. Tím povinný subjekt kryje nezákonnost a trestní činnosti komunistické sféry uplatňované proti žalobci, což nyní pokračuje. Na to navázal např. i Okresní soud v Kutné Hoře a Krajský soud v Praze. Česká republika nemá zájem o nápravu.

Podmínky řízení

5. Soud se nejprve zabýval otázkou, zda je žaloba způsobilá k věcnému projednání. Shledal, že tomu tak není.
6. Podle § 2 s. ř. s. ve správním soudnictví poskytují soudy ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným tímto zákonem a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem a rozhodují v dalších věcech, v nichž tak stanoví tento zákon.
7. Podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, který je podle tohoto zákona nepřipustný.

8. Již v usnesení ze dne 13. 11. 2014, č. j. 10 As 226/2014-16, NSS dovedl, že důvodem pro odmítnutí žaloby podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. může být i zneužití práva spočívající v opakovaném podávání předem zcela zjevně neúspěšných podání, která namísto ochrany žalobcových veřejných subjektivních práv sledují vedení sporu pro spor samotný (obdobně viz též usnesení NSS ze dne 9. 3. 2017, č. j. 5 As 63/2017-9).
9. Podle § 68 písm. f) s. ř. s. ve znění účinném od 1. 1. 2024 žaloba je nepřipustná také tehdy, sleduje-li zjevné zneužití práva.
10. Od 1. 1. 2024 tedy zákonodárce zákaz zneužití práva podat žalobu podle s. ř. s. akcentoval a výslovně stanovil, že se jedná o nutnou podmínku řízení, jejíž nesplnění soudu brání věc posoudit meritorně.

Žalobcova žaloba je zneužitím práva

11. Soud v nedávno vydaném usnesení ze dne 7. 11. 2023, č. j. 54 A 71/2023-11, podrobně shrnul, že je mu z jeho vlastní úřední činnosti známo, že žalobce opakovaně podává velké množství různých žalob, jejichž hlavní myšlenkou je zpravidla žalobcem tvrzené dávné pochybení školského úřadu ve věci jeho přijetí na střední školu a s tím související žalobcův nízký starobní důchod, případně blíže nespecifikovaná trestní řízení týkající se Městského úřadu Čáslav. Žaloby vždy obsahují jen velice heslovité odkazy na různé spisové značky či čísla jednací, častým motivem je tvrzená perzekuce žalobce podle metodiky Státní bezpečnosti z důvodu jeho podpisu Charty 77 v roce 1982 a účasti v disidentském hnutí, jež má podle žalobce trvat i za současného režimu a podílet se na ní mají různé úřady či soudy, státní zastupitelství a bezpečnostní sbory. Podané žaloby však v drtivé většině případů nejsou věcně projednatelné, protože obsahují vady, které žalobce odmítá odstranit. Takto kupříkladu soud usnesením ze dne 6. 4. 2023, č. j. 49 Ad 2/2023-18, podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl žalobu proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ve věci žalobcova příspěvku na živobytí, neboť žalobce ani po předchozí výzvě soudu nebyl ochoten doplnit relevantní žalobní body a toliko trval na tom, že je perzekuován podle metodiky Státní bezpečnosti. Stejně tak rozsudkem ze dne 16. 2. 2023, č. j. 49 Ad 6/2022-36, soud podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl jinou žalobu proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení, neboť v tamním případě byly žalobní body sice vzneseny, nicméně se téměř netýkaly napadeného rozhodnutí, přestože byl žalobce vyzván k odstranění vad žaloby a řádně o tomto poučen. Obdobně soud usnesením ze dne 19. 10. 2022, č. j. 46 Ad 5/2022-56, podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl žalobcovu žalobu proto, že ani po ustanovení právního zástupce z řad advokátů nebyl žalobce ochoten doplnit relevantní žalobní body směřující proti napadenému rozhodnutí. V případě usnesení ze dne 26. 9. 2023, č. j. 54 A 28/2023-23, pak Krajský soud v Praze řízení podle § 47 písm. c) s. ř. s. zastavil, jelikož žalobce nezaplatil soudní poplatek. Z jiných rozhodnutí soudu lze pro stručnost alespoň odkázat např. na usnesení ze dne 21. 6. 2019, č. j. 43 A 33/2019-19, ze dne 30. 11. 2022, č. j. 51 A 56/2021-47, ze dne 27. 6. 2023, č. j. 51 A 40/2023-15, ze dne 17. 7. 2023, č. j. 54 A 53/2023-10, ze dne 20. 12. 2022, č. j. 43 A 84/2022-19, nebo ze dne 27. 6. 2023, č. j. 43 A 40/2023-6. Žalobce též bezúspěšně podává mimořádné opravné prostředky (viz např. usnesení Ústavního soudu ze dne 6. 12. 2022, sp. zn. IV. ÚS 3023/22, kterým byla žalobcova ústavní stížnost odmítnuta pro zjevnou neopodstatněnost). Tamní případ se týkal žalobcova sporu s Ministerstvem pro místní rozvoj, které mu uložilo pořádkovou pokutu, a žalobce se posléze domáhal obnovy řízení o uložení pořádkové pokuty, přestože neuvedl žádné nové dříve neznámé skutečnosti. Soud proto zmíněným usnesením č. j. 54 A 71/2023-11 odmítl žalobcovu žalobu, protože představovala zjevné zneužití práva. V tomto usnesení soud žalobce také poučil o tom, že i v budoucnu může jím podané žaloby odmítat, pokud z nich nebude zjevné, že jejich účelem je skutečně ochrana práv žalobce, a nikoliv opakované a bezúčelné vedení sporu. Jak pak vyplývá i z výše uvedeného, obdobného poučení se žalobci dostalo i ze strany žalovaného.
12. Ani v právě posuzované žalobě soud neshledává, že by žalobce sledoval ochranu svých veřejných subjektivních práv. Z okolností nyní projednávaného případu je zjevné, že pokud by soud v tomto řízení konal další přípravné úkony pro účely meritorního přezkumu postupu žalovaného, tak by mu žalobce opět neposkytl žádnou součinnost. Úkolem správního soudu je přitom ochrana veřejných subjektivních práv, a nikoliv činění zbytečných úkonů v případech četných žalob, jejichž vady žalobce opakovaně odmítá odstranit, a proto tyto žaloby nikdy nejsou věcně projednatelné. Z obsahu napadených

rozhodnutí je zjevné, že žalobce ve skutečnosti jen nesouhlasí s postupem orgánů činných v trestním řízení, neboť žádal, aby mu povinný subjekt sdělil, proč postupoval, jak postupoval, či např. jen hodnotil postup osob podílejících se na rozhodování v žalobcových věcech. Na takové informace však žalobci právo podle zákona o svobodném přístupu k informacím zjevně nenáleží. Tyto důvody lze nalézt v příslušných rozhodnutích orgánů činných v trestním řízení, z nichž se žalobce může dozvědět, proč povinný subjekt rozhodl, jak rozhodl. Jestliže má žalobce pocit, že se mu adekvátního zdůvodnění pro určitý postup nedostalo, může se jej domoci prostřednictvím opravných prostředků. Žalobce nicméně nemá právo na to, aby mu orgány činné v trestním řízení podrobněji vysvětlovaly své postupy a opakovaně zdůvodňovaly svá rozhodnutí či postupy nad rámec procesních předpisů. Toto právo nelze dovodit ani ze zákona o svobodném přístupu k informacím. Žalobce navíc ani tak nepožaduje poskytnutí informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím, jakožto spíše projevuje svoji nespokojenost (nesouhlas) s tím, jak orgány činné v trestním řízení v jeho věcech postupovaly. Zákon o svobodném přístupu k informacím však nemá sloužit k tomu, aby jím žadatel projevoval svoji nespokojenost s postupem orgánů činných v trestním řízení. K tomu slouží jiné instituty právního řádu (např. opravné a mimořádné prostředky, stížnosti podle zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád apod.). To je tedy jen další z důvodů, proč je nejenom žalobcova žádost, ale i žaloba zneužitím práva.

13. Navíc z kusé žalobní argumentace není zřejmé, v čem konkrétně měl být žalobce poškozen na svých veřejných subjektivních právech. Žalobce se závěry napadených rozhodnutí nijak nepolemizuje. Nijak ani nereaguje na závěr žalovaného v napadeném rozhodnutí ze dne 26. 4. 2024, č. j. SIN 205/2024-10, že část jeho žádosti byla tak nesrozumitelná, že jej bylo třeba vyzvat k jejímu upřesnění, na což však žalobce adekvátně nereagoval, a proto byla žádost v daném rozsahu podle § 14 odst. 5 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím odmítnuta. Též nijak nereaguje na argumentaci žalovaného v napadeném rozhodnutí ze dne ze dne 26. 4. 2024, č. j. SIN 204/2024-10, podle níž v podané stížnosti překročil rozsah žádosti ze dne 26. 1. 2024, a proto mu nemohlo být vyhověna.
14. Soud tak v textu ani nynější žaloby nenalezl srozumitelnou argumentaci, ze které by bylo možno dovodit, že žalobce se v daném případě hodlá skutečně domáhat ochrany svých veřejných subjektivních práv ve smyslu § 2 s. ř. s. a (tentokrát) spolupracovat se soudem při odstraňování vad žaloby. Soud je naopak přesvědčen, že jde jen o další z dlouhé řady „řízení pro řízení“, která žalobce generuje (soud na tomto místě poznamenává, že od začátku roku 2024 žalobce u zdejšího soudu podal šestnáct žalob obdobného ražení) a stejně jako v nynější věci postupuje tak, že zpochybňuje různé procesní aspekty jednotlivých předešlých řízení a vytváří tak řízení další, čímž je donekonečna „řetězí“. Soud se proto přidržel závěrů vyslovených v usnesení č. j. 54 A 71/2023-11, a žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 68 písm. f) s. ř. s., neboť její podání shledal zjevným zneužitím práva, kterým žalobce prokazatelně nesleduje ochranu.
15. Jelikož je podaná žaloba zjevným zneužitím práva, soud již nevyzýval žalobce k odstranění jejích vad postupem podle § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť by to bylo zjevně zbytečné. Proto také nejsou splněny podmínky pro odmítnutí žaloby podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Z hlediska důvodu odmítnutí žaloby podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je nicméně podání vadné žaloby podpůrným důvodem pro konstatování zjevného zneužití práva, neboť žalobce podává vadné žaloby opakovaně a jejich vady zásadně nikdy neodstraňuje.

16. Pro úplnost soud dodává, že byť je v záhlaví žaloby odkázáno na § 79, § 80 a § 175 s. ř. s., tj. na žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu (a dlužno dodat, že s. ř. s. nemá žádný § 175), z obsahu žaloby plyne, že žalobce se domáhá zrušení napadených rozhodnutí a prvostupňových rozhodnutí. Podaná žaloba je tak žalobou proti rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 a násl. s. ř. s.

Žádost o osvobození od soudních poplatků a návrh na ustanovení zástupce

17. Z důvodu odmítnutí žaloby soud nerozhodoval o návrhu žalobce na osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce z řad advokátů (viz rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Ans 6/2008-48, č. 1741/2009 Sb. NSS). Ostatně, jak soud podrobně zdůvodnil v již citovaném usnesení č. j. 54 A 71/2023-11 (bod 15), i tento žalobcův návrh je zjevným zneužitím práva, neboť soudu je z úřední činnosti známo (viz např. rozsudek ze dne 16. 2. 2023, č. j. 49 Ad 6/2022-36), že žalobce podává neodůvodněné žádosti o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce z řad advokátů v zásadě „automaticky“ v záhlaví každého svého podání, přičemž ani ustanovení advokáta (např. v řízení vedeném pod sp. zn. 46 Ad 5/2022) nevedlo k odstranění vad žaloby spočívající v absenci žalobních bodů. Žalobce současně nikdy není ochoten žalobu doplnit o relevantní žalobní body a setrvává na svých tvrzeních o různých nespecifikovaných křivdách, které nesouvisí s předmětem řízení před žalovaným správním orgánem. Kupříkladu v řízení vedeném pod sp. zn. 46 Ad 5/2022 soud žalobci vyhověl a advokáta mu ustanovil. Žalobce přesto odmítl žalobu řádně doplnit o projednatelné žalobní body a trval na opakování svých v současnosti již bezpředmětných výkladů o různých křivdách, a proto byla tato žaloba odmítnuta usnesením soudu ze dne 19. 10. 2022, č. j. 46 Ad 5/2022-56. Ustanovení advokáta by proto v nyní projednávaném případě bylo zcela v rozporu se zásadou ekonomie řízení. Žalobce je navíc ochoten spolupracovat jen a pouze s advokátem JUDr. Ladislavem Koženým (ev. č. ČAK 02841), který vždy jen podepíše žalobcem zpracovaná vadná podání, jako tomu bylo právě ve věci sp. zn. 46 Ad 5/2022, čímž není naplněn smysl a účel zastoupení advokátem. S advokáty, kteří vykonávali svou činnost řádně, se naopak žalobce nesnese a namítá vůči nim ztrátu důvěry.
18. Zneužitím práva může být i „automatické“ podávání žádostí o osvobození od soudních poplatků a bezplatné přiznání právní pomoci bez řádného odůvodnění ve všech podáních v různých řízeních, protože tímto postupem není sledována ochrana práv žalobce, nýbrž toliko vydávání dalších rozhodnutí, proti kterým by si žalobce mohl podávat kasační stížnosti a vést tak opět „spor pro spor“, jehož jediným smyslem je snad jen zatěžování (nejen) Krajského soudu v Praze vyřizováním zbytečné agendy namísto vyřizování těch případů, které plnou pozornost soudu skutečně zasluhují.

Námitka podjatosti

19. Soud nepřehlédl, že žalobce uplatnil v žalobě i námitku systémové podjatosti Krajského soudu v Praze (a Městského soudu v Praze). Soud však neshledal důvod k předložení věci NSS za účelem rozhodnutí o námitce podjatosti, neboť i její uplatnění posoudil jako zneužití práva.
20. Podle § 8 odst. 1 věty první s. ř. s. jsou soudci vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti.

21. Z judikatury NSS vyplývá, že vznášeli účastník typově shodnou námitku podjatosti opakovaně, byť již o takových námitkách NSS samostatně rozhodoval, nemusí k takové námitce soud přihlížet, dospěje-li k závěru, že jde ze strany účastníka o zneužití práva (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 26. 3. 2020, č. j. Nad 8/2019-65, č. 4062/2020 Sb. NSS, body 27 a 28).
22. Okolnosti, které mohou zavdávat pochybnosti o podjatosti soudce, mohou spočívat ve vztahu soudce k projednávané věci nebo k účastníkům nebo k jejich zástupcům. Žalobce nevyklíčil žádné konkrétní skutečnosti, které by mohly myslitelným způsobem svědčit o tom, že je dán vztah soudců senátu 37 Krajského soudu v Praze k projednávané věci nebo k žalobci, a které by mohly vzbuzovat pochybnost o jejich nepodjatosti. Předsedkyně senátu ani žádný z členů senátu si ani žádných takových skutečností nejsou vědomi.
23. Soudu je dále z vlastní činnosti známo, že žalobce opakovaně uplatňuje námitku podjatosti vůči soudcům Krajského soudu v Praze a zpravidla ji zdůvodňuje vágními, nepodloženými a ne zcela srozumitelnými tvrzeními o korupci, politické objednávce a spolčení. Soud již proto vyhodnotil uplatnění takových námitek podjatosti ze strany žalobce jako zneužití práva, a proto k nim nepřihlížel (viz např. usnesení ze dne 27. 6. 2023, č. j. 51 A 40/2023-15, ze dne 29. 6. 2023, č. j. 41 A 3/2023-37, či ze dne 17. 7. 2023, č. j. 54 A 53/2023-10).
24. Zároveň soud poukazuje na to, že žalobce i v minulosti opakovaně ve vztahu k soudcům Krajského soudu v Praze a NSS uplatňoval námitku podjatosti, kterou dovozoval z tvrzené korupce a tendenčního rozhodování. O takových námitkách podjatosti NSS již rozhodoval a nevyhodnotil je jako důvodné (srov. usnesení NSS ze dne 26. 11. 2015, č. j. Nao 310/2015-10, ze dne 9. 6. 2015, č. j. Nao 144/2015-13, či ze dne 17. 7. 2014, č. j. Nao 270/2014-9). NSS také v nedávné době shledal žalobcovu námitku podjatosti vůči soudu nedůvodnou proto, že žalobce neuvedl žádné konkrétní okolnosti, ze kterých by bylo možné usuzovat na poměr soudců k věci samé nebo k účastníkům řízení (viz rozsudek ze dne 29. 3. 2023, č. j. 6 As 19/2023-10, bod 19).
25. Soud má tak za to, že žalobcem uplatněná námitka podjatosti se již opakovaně dostala do sféry NSS a je ve své podstatě opakujícím se obecným tvrzením založeným na nepodložené domněnce korupčního jednání a na nesouhlasu s procesním postupem. Soud ji proto vyhodnotil jako zneužití práva, nepřihlížel k ní a v rámci hospodárnosti řízení ji nepostoupil k rozhodnutí NSS ani nevyzýval žalobce k odstranění vad uplatněné námitky. Žalobci přitom zůstává zachována možnost vznést důvody pro vyloučení zákonného soudce i v případné kasační stížnosti proti tomuto konečnému rozhodnutí.

Rozhodnutí o nákladech řízení

26. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože žaloba byla odmítnuta.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22. května 2024

Lenka Bursíková, v. r.
předsedkyně senátu